הרצאה 31 – בושה
ערוכה
6.6.1958

ברכות בשם האל. ידידי, אני מביא לכם ברכות, ברכות עבור כל אחד מכם וליקיריו.
כאשר אנו הרוחות צופים בבני האדם, אנו יכולים לראות עד כמה אתם זקוקים להזנה רוחנית. גופכם מוזן, כמו גם האינטלקט ואפילו הטבע הרגשי שלכם - למרות שזה האחרון לא תמיד במזון הטוב ביותר האפשרי. אולם כאשר זה נוגע להזנה רוחנית, רוב בני האדם מרעיבים עצמם. ישנו בלבול גדול באשר למה היא המשמעות האמיתית של הזנה רוחנית. אין הכוונה רק לקריאה, הבנה או לימוד אודות אמת רוחנית או חוקיה, אודות אלוהים והבריאה שלו. הכוונה אינה אפילו רק לתפילה ומדיטציה, אשר כמובן, אם הן נעשות בדרך הנכונה, גם הן הינן חלק מאד חשוב בהזנה רוחנית. אולם התוכן הכי חשוב של מזון רוחני הינו התפתחות עצמית. העצמי הפנימי ביותר שלכם, הניצוץ האלוהי, משווע לזה באופן תמידי, אולם הווייתכם המודעת מסרבת לשמוע את השוועה. כאשר אתם עצובים או מדוכאים, כאשר אינכם מסופקים מחייכם בין אם יש לכם סיבות ממשיות והגיוניות ובין אם לא, זה תמיד מכיוון שנשמתם מורעבת. רק מי אשר ייקח חלק במזון הכי חשוב הזה – התפתחות רוחנית – יוכל להיות באמת מאושר ומסופק. מכיוון שאין אדם חי שאין באפשרותו להפוך למאושר, ידידי, הדבר נמצא בידיכם. אולם אתם לעיתים תכופות פונים לדרך השגויה, אתם מחפשים אושר בכיוון הלא נכון, אתם מאשימים אחרים בביש המזל שלכם. אתם מאשימים את הגורל, אתם מאשימים את אלוהים. אתם מאשימים את חוסר הצדק, לכאורה, של העולם. אולם אינכם נוקטים בצעד האחד והיחיד שמביא אתכם להגשמה, לתחושה העמוקה של לחיות את החיים בדרך אותה תיכנן הבורא שלכם עבורכם בגלגול הספציפי הזה. זה משתנה, כמובן, בין אנשים שונים היות ולא על כל אחד להגשים גילגול בדרך זהה. לא מצופה מכולם אותה עבודה ואותו המאמץ. אולם עליכם לזכור דבר אחד, ידידי, אם אינכם מאושרים דייכם - למרות קשיים חיצונים מקריים – מנעתם מנשמתכם חלק מהזנה אליה היא כמהה, כנראה בעיקר בדרך של התפתחות עצמית והכרה עצמית. כל מי ששומע או קורא מילים אלו, יש בידיו אמצעים מספיקים להשיג את המזון הזה.

בהרצאות הקודמות הזכרתי מספר עמדות בנפש האנושית שניתן לכנותן מצלות על אלוהים (eclipsing). בפעם האחרונה הסברתי שגאווה, רצון עצמי ופחד מהווים התשתית לכל המגרעות והם האחראים לכל אומללות ולכל חוסר אמת הקיימת בכל נפש אנושית. בהמשך סדרת ההרצאות על התפתחות עצמית הלילה אדון בנושא חדש, הבושה.

ישנו סוג נכון וסוג שגוי של בושה. הסוג הנכון של הבושה הוא חרטה אמיתית. ללא סוג זה של בושה, לעולם לא יוכל להתקיים תמריץ להתפתחות עצמית. בלעדיו אף אחד לעולם לא ייקח על עצמו מאבק אצילי כנגד העצמי הנמוך שלו. אף אחד לא ייקח על עצמו את נתיב הטיהור אם בושה זו לא קיימת בתוכו. אם כך חרטה אמיתית היא מרכיב מועיל ומאוד חיובי. אולם קיים גם הסוג השגוי של בושה. בני האדם לעיתים תכופות מבלבלים ביניהם, ועכשיו אני רוצה להקדיש חלק מן הזמן שלנו בצוותא לנושא זה.

מהו הסוג השגוי של בושה? אנו עשויים לקרוא לו תסביך אשמה, אשר הוא כמובן לחלוטין הרסני ושלילי. מה הרגשות שלכם למעשה אומרים - למרות שבוודאי אתם לא חושבים כך באופן מודע - כאשר יש לכם את הסוג השגוי של בושה? הם אומרים: "אני רע באופן חסר תקנה, אין מה לעשות בנוגע לכך". בגישה זו אינכם רק מתבוססים ברחמים עצמיים, אלא מבטאים עצלות אשר מונעת מכם מלעבוד באופן אקטיבי על הסרת מה ששגוי בתוככם. יתר על כן, הגישה הזו הופכת יותר ויותר לא הגיונית ולא מוצדקת, היות שאתם עדיין תובעים ומצפים לכבוד ואהבה מאחרים למרות שאתם אינכם אוהבים ומכבדים את עצמכם. שימו לב, זה לא בגלל החסרונות שלכם. באזורים העמוקים ביותר של הווייתכם, אינכם יכולים לכבד את עצמכם בגלל הגישה המוטעית,
הסוג השגוי של בושה, אשר הופך אתכם לפאסיבים היכן שאתם אמורים להיות אקטיביים.

כך, אתם מוצאים את עצמכם במעגל מרושע (vicious circle). ככל שאתם מונעים מעצמכם את ההתנסות בסוג המועיל של הבושה אשר יגרום לכם להתעלות מעל עצמכם ולעבוד על עצמכם מתוך הכרה עצמית מציאותית - שהיא הבסיס להתפתחות עצמית - כך אתם בזים לעצמכם יותר. ככל שאתם עושים זאת, כך אתם תובעים אהבה וכבוד מאחרים כדי לפצות על החסך בכבוד עצמי. הצד העיוור, הלא מודע, הלא בוגר שלכם מאמין שאם תקבלו הערכה מספקת מאחרים, זה יפצה על חסך בכבוד העצמי שלעולם לא יכול באמת להיות לכם, אלא אם כן אתם מגשימים את החוקים רוחניים הבסיסיים בתוך נשמתכם ואלא אם כן אתם עושים את המקסימום ממה שניתן לצפות מכם בתחום ההתפתחות, בהתאמה להתפתחות הרוחנית הכוללת שלכם.

אני יודע, ידידי, שאף אחד לא חושב מחשבות אלו באופן מודע, אולם, אם תבחנו את הרגשות שלכם, תבדקו את התביעות שלהם באשר למה הם באמת מבטאים ומה משמעותם, זה מה שתגלו. זיכרו - וזה מאוד חשוב - החסך שלכם בכבוד עצמי אינו בגלל מגרעותיכם, חולשותיכם, החסרונות שלכם, והחטאים - יהיו אשר יהיו - אולם הוא בגלל הסוג השגוי של בושה. ברגע שתחליפו את הסוג השגוי בסוג הנכון, אני יכול להבטיח לכם שבה במידה ששינוי זה יתרחש, יתפתח כבוד עצמי אמיתי ומוצדק, הרבה לפני שהמגרעות שלכם ייעלמו. אתם לא צריכים להיות מושלמים בכדי לכבד את עצמכם. כל מה שצריך לעשות הוא לאמץ גישה מציאותית ויעילה כלפי אי המושלמות שלכם. ככל שיתבסס הכבוד העצמי שלכם, תכמהו פחות לכבוד מאחרים, כיוון שאז אתם נחים בביטחון בתוך עצמכם. וזה ישנה כל כך את הגישה הפנימית שלכם ואת הנביעה שלכם (emanations) שתהיה לכם השפעה שונה על אחרים. זה כל כך יקל על אנשים בסביבתכם אכן לתת לכם אהבה וכבוד שאליהם אתם משתוקקים מלכתחילה.

ייתכן שלא עלה בדעתכם שסוג מוטעה זה של בושה נובע מהגאווה שלכם ומרחיב אותה אפילו יותר. יתכן שבתחילה זה נשמע פרדוקסלי, אולם כך הם פני הדברים: העצמי הנמוך שלכם עם כל המגרעות שבו מהווה גורם שעליכם לקחת בחשבון אם אינכם רוצים לברוח מהמציאות העכשווית שלכם. ככל שתנסו לברוח מעובדות חייכם, יהיה על נשמתכם להפוך חולה יותר ויותר. כאשר יש לכם את הסוג השגוי של בושה, אתם אכן בורחים מהמציאות, כיוון שרגשותיכם מביעים את אי קבלת עצמכם כפי שהנכם. ברגע שאתם בייאוש חסר תקווה אודות הצד הנמוך של טבעכם, אינכם מקבלים את עצמכם כפי שהינכם. זה אומר שאתם חסרים את הענווה שבעמידה פנים מול פנים נוכח כל מה שבכם – וזו היא גאווה.

הבה אדגיש שוב, מבחינה אינטלקטואלית אתם יודעים שהנכם לא מושלמים, אבל לא מבחינה רגשית. לעיתים תכופות ישנו בקע נרחב בין מה שאתם יודעים וחושבים באופן מודע לעיתים ובין מה שרגשותיכם תובעים וחושקים בו. זה כלל לא קשה להפוך רגשות אלה למודעים, אילו רק הייתם מוכנים לטרוח לתרגם אותם למחשבות מודעות, אולם נדרש לזה מאמץ קטן. רגשותיכם תובעים שלמות לפני שהשלמות אכן שלכם. אתם ממקמים עצמכם במקום גבוה יותר מאשר יובטח על ידי המאמצים שנקטתם עד כה. בו בזמן, אתם בעצם יודעים, או לפחות חשים, שאינכם שם עדיין. במקום להכיר בעובדה זו באופן מודע ובהדרגה לעבוד ולהתקדם אל הנקודה שבה אתם רוצים להיות, אתם נעשים כועסים על העולם ועל עצמכם על זה שהינכם מה שהינכם ומסרבים לעשות את המאמץ הפנימי של להפוך להיות מה שאתם רוצים להיות. אם כך, הסוג השגוי של בושה משמעו גאווה, עצלות, חוסר צדק ובריחה מהמציאות העכשווית שלכם. זה, ידידי, מה שגורם לכם להרגיש אשמים, ולא המגרעות הממשיות אשר יתכן שיש לכם. אלו לעולם לא יגרמו לכם להרגיש אשמים, בתנאי שאתם מאמצים את הסוג הנכון של הבושה אשר בו אתם מקבלים את עצמכם בענווה כפי שהינכם בהווה, מבלי להימלט מן המציאות שלכם, וזה הולך ונבנה משם - לאט, עקב בצד אגודל. זו הדרך המציאותית והיעילה היחידה להשתנות ולהתפתח.

הגישה השגויה, בכל אופן, מביאה איתה סכנות נוספות. בגלל הגאווה שלכם והצורך שלכם בכבוד ובאהבה מאחרים, אתם מתחילים לסגת לגבי מה שאתם באמת חושבים ומרגישים אודות עצמכם ומסתירים

זאת, ניתן לומר, מאחורי חומה. אינכם מעיזים לעמוד על מי שאתם באמת כיוון רגשותיכם אומרים שאם תהיו מי שאתם באמת יבוזו לכם. כפי שאמרתי בעבר, ככל שאתם חסרים כבוד עצמי, כך אתם מייחסים חשיבות לקבלת כבוד מאחרים. אז אתם יוצרים עצמי מסכה. בדרך מעודנת כלשהיא, אתם הופכים לזיוף. וזה בתורו, הופך אתכם ליותר מיואשים ואתם בזים לעצמכם אפילו יותר. המעגל המרושע ממשיך בעוצמה ומביא אתכם לקונפליקטים רגשיים עמוקים יותר עד אשר אתם מפתחים את האומץ והענווה לשבור אותו. בבקשה אל תבלבלו עמידה על מי שאתם באמת כולל העצמי הנמוך שלכם, עם כניעה לדחפים של העצמי הנמוך במעשיכם. ישנו הבדל עצום בין זה לבין הכרה וקבלה פשוטה של מה שאתם, מבלי לבנות אישיות שונה עבור העולם החיצוני על מנת להראות טוב יותר. לעיתים תכופות האדם מכונן "עצמי אמיתי" מזוייף מאותן סיבות שהוסברו כאן.

כל עוד אתם מרגישים עצב, מרירות, התרסה, או דיסהרמוניה מכל סוג כאשר אתם פוגשים במגרעות שלכם, טרם קיבלתם את עצמכם כפי שהינכם. ושוב עליכם לשאוף לדרך האמצע. קבלה אין משמעותה שאתם רוצים להישאר במצב של חוסר שלמות. משמעותה היא שראשית עליכם ללמוד לקבל את מצב אי השלמות. עליכם גם לגלות האם אתם רוצים לקבל מאחרים הוקרה לגבי מגרעותיכם כפיצוי על חוסר היכולת המדומיין שלכם להשתנות ובכך להוקיר את עצמכם. כאשר תהפכו רגש בלתי הגיוני זה או אחר למודע , יקל עליכם לכוונם לערוצים מתאימים.

ידידי, כאשר תהיו כשירים לקבל את עצמכם כפי שהנכם באמת ובתמים, מבלי לרצות להראות טוב מכפי שאתם ,מילאתם את הדרישות הבסיסיות להיות בנתיב זה . לפני כן, אינכם עדיין בנתיב, אלא עדיין במצב של הכנות להיכנס אל השער המוביל אליו. במילים אחרות, שקיים בכם הסוג השגוי של הבושה, אינכם יכולים להתקדם בנתיב זה. עליכם להמיר אותו בסוג הנכון של הבושה

הסוג השגוי של הבושה יצור הלך רוח שלא זו בלבד שהוא, כפי שהצבעתי כרגע, מאוד לא בריא, אלא גם יגרום לכם לחוש יותר ויותר לבד. באשר אתם מרגישים בודדים ולא מובנים, בבקשה הבינו, שלפחות ברמה מסוימת, מוכרח להיות כי התנאים אשר תיארתי אחראים לכך ולא החסך באהבה או הבנה מצד אנשים אחרים. לא משנה עד כמה אנשים בסביבתך עשויים להיות חסרי יכולת לאהוב, לעולם לא תרגישו בודדים אם גישה מוטעית זו לא מנצחת בדרך כל שהיא בתוככם. כך שאל תתורו אחר תרופה מן החוץ, אלא פנו פנימה, והתבוננו בעצמכם מנקודת ראות זאת.

אתם, מי שלא תהיו, עשויים לחוש בושה לגבי משהו. גדול או קטן, רציני או חסר חשיבות, זו לא הנקודה. אתם מכסה על כך; אתם מחביאים זאת; אתם מצטיירים כמישהו ללא הדבר בו אתם מתביישים. זו החומה אשר מפרידה אותכם מאחרים. אולם בדרך זו לעולם אינכם יכולים להיות בטוחים שאתם אהובים ומוערכים. היות שכל הזמן קול קטן זה בתוככם אומר, "אילו הם רק באמת ידעו מי אני ומה עשיתי, הם לא היו אוהבים אותי". וזה גורם לכם לחוש סובלים, קרים ולבד. אתם חושבים שכל החיבה שניתנת לכם מיועדת לאדם שאתם מתחזים להיות אבל לא לאדם שהוא אתם באמת. כמובן שבמצב זה אתם לא בטוחים ובודדים. אולם רק אתם יכולים לשנות זאת – לא אף אחד אחר.

ניתן בקלות לראות שהתרופה היחידה למצב תמידי זה של בדידות, של חוסר בטחון, ושל בוז עצמי גדל הוא הצעד שנראה לכם הקשה מכולם, כלומר למוטט את הבושה ולעמוד מאחורי מה שאתם באמת. ככל שאתם מנסים לעשות זאת בדרך האחרת, בדרך הרמייה המעודנת, תהיה הדילמה שלכם עמוקה יותר. ראיתם זאת. כך שזה תלוי בכם לנקוט בצעד האחד האמיץ להפוך לעצמכם ולהרוויח בטחון אמיתי והערכת אמת מצד חבריכם. היות שמי שמפותח מבחינה רוחנית ומסוגל לאהוב בודאי לא יאהב אתכם פחות; דווקא להיפך. ומי שלא בוגר ולכן לא בעל יכולת לאהוב לא יחזרו בהם ממתן אהבה אליכם היות שמעולם לא באמת נתנו לכם אותה והיא מעולם לא היתה שלכם. היות שאדם כזה מוצא את עצמו בדיוק באותה נקודה שאתם נמצאים בה עכשיו: הוא כמה לחיבה, לכבוד ולאהבה שתמתיק את חוסר היכולת שלו לכבד את עצמו, היות וגם לו אין את

האומץ להיות הוא עצמו. סוג זה של אהבתם הוא מלכתחילה אשליה. אם כך, הדרך היחידה לבנות בסיס בטוח לעמוד עליו הוא להפסיק את העמדות הפנים אשר בראת בעמל רב לאורך כל חייך. ידידי, בהתחלה זה נראה כצעד קשה.

שוב אני רוצה להדגיש, שלא מצופה מכם לגלות את סודותיכם לכל מי שאתם פוגשים. בחרו את האדם הנכון מולו אתם יכולים להיפתח; בחרו את האדם שיכול לעזור לכם. ואז בחרו את האנשים שאתם באמת קרובים אליהם ואת אלו שמכירים אתכם כפי שהינכם. אחרת, לעולם לא תוכלו להיות עצמכם. זו לא שאלה של מה אתם אומרים, אלא של מה אתם מרגישים; שאלה של הגישה הפנימית שלכם. על מנת לסגל את התחושות שלכם מהסוג השגוי של הבושה אל הסוג הנכון, כל שעליכם לעשות הוא להתעמק בתחושותיכם, וכפי שאני אומר לעיתים תכופות, לתרגם אותם למחשבות מודעות בהירות מאוד. אז, כאשר אתם רואים את חוסר ההיגיון של הצד הלא בוגר בנפשכם, אתם יכולים לסגל אותם מחדש. רק כאשר תעשו זאת תוכלו לנקוט בצד הבא. רק אז יהיה לכם בטחון וכבוד עצמי. כיוון שכל עוד תתחבאו מאחורי חומה של רמייה, יהיה עליכם לבוז לעצמכם - יותר מאשר אח או אחות שלכם שיש להם הרבה יותר חולשות אך יש להם את האומץ לחיות בלי העמדת פנים ולפעול לפי העצמי האמיתי. כך שמה שקובע את הכבוד העצמי שלכם אינו שאלה של עד כמה אתם טובים או כמה חולשות עדיין יש לכם. כבוד עצמי - וכתוצאה מכך גם כבוד של אחרים - יכול להיקבע רק ע"י המידה שבה אתם אמיתיים עם עצמכם, או עד כמה אתם מרמים ובורחים מעצמכם, או עד כמה אתם מתחבאים מאחורי חומה של העמדת פנים. חומת העמדת הפנים זו אינה ניתנת בקלות לזיהוי מן החוץ. היא משהו מעודן בתוככם שאתם ורק אתם עצמכם יכולים למצוא, על ידי בחינת וחקירת הרגשות שלכם ומשמעותם.

חרטה אמיתית במובנה החיובי תהיה פשוט לערוך רשימת מלאי של העצמי וקבלת החולשות במצבם העכשווי, בלוויית תשוקה עמוקה לשינוי. בו בזמן עליכם להכיר בכך שהשינוי יכול לבוא רק על ידי זיהוי תמידי ומתחדש של המגרעות הטבועות בנו והשוואת תגובת המגרעות (faulty reaction) למצב האידיאלי. כך נלמדת ענווה.

ברגע בו לא תרצו להיראות טובים או יותר מכפי שהינכם, אפילו בעיני עצמכם, אתם מורידים את עצמכם מן המקום הגבוה בו מיקמתם את עצמכם. תוכלו להתחיל לבנות מחדש, רק לאחר שהרסתם את הבית המזויף. אם יש בכם את האומץ להינגף אלף פעמים באותן מגרעות ולנצח לשוב ולהתרומם ולנסות שנית, בזהותכם את החולשות שלכם, אז אתם משלמים לאלוהים את החוב שאתם חייבים לו; אז אתם ראויים לחסד שלו; אז אתם באמת נמצאים בנתיב. או אז אתם נפטרים מגאווה ומזיוף הרבה לפני שאתם מושלמים בכל פרטי האישיות שלכם. בכך אתם מתקרבים לשלמות הרבה יותר מהר ממה שאתם חושבים, למרות ההתמהמהות של כמה מן המגרעות העיקשות שלכם. בדרך זו, בהכרח תנצחו. אולם אם בכל פעם בה תינגפו ע"י מגרעת מזוהה, אתם נעשים כל כך מיואשים ומדוכאים שאתם מרימים ידיים בתוך עצמכם, רוצים לוותר, ואתם מחשיבים קבלה עצמית כחסרת טעם, יש לכם את הסוג ההרסני של בושה שלעולם לא יוביל אתכם לשום מקום. היות וכל עוד שאתם מתייאשים בכזו קלות, יש בכם גאווה רבה מדי, ופעולת הריפוי וההחלמה, שהינה היכולת להתבונן בחולשות שלכם כמו שהן מבלי להגזים אותן וגם מבלי לצמצם אותן, לא תוכל להשפיע על נשמתכם.

אם כך ידידי, אל תתייאשו אם במשך פרק זמן נכבד לא תנחלו הצלחה בהתגברות על חולשותיכם.כעת, יתכן, שאתם מבינים שכאן טמון סיכוי לריפוי חשוב אפילו יותר מן החולשה המסוימת בה אתם מטפלים. אתם תילמדו את הסוג הנכון של בושה וקבלה עצמית, אשר מביאים ענווה, התגברות על גאווה, ומראים לכם כיצד לחיות במציאות האמיתית שלכם. אם הייתה לכם הצלחה רבה ומהירה בהתגברות על המגרעות האינדיבידואליות שלכם, זה היה עשוי להפוך אתכם לגאים אפילו יותר, וגאווה מזיקה יותר מהרבה מגרעות אחרות. חוץ מזה, המגרעות שאתם נלחמים בהן טבועות בכם לעיתים קרובות מזה הרבה גלגולים, כך שאינכם יכולים לצפות להיפטר מהם בתוך מספר שנים. אולם אם תהיו מסוגלים לפגוש חולשות אלה; אם

תפגשו אותם בעיניים פקוחות וגישה בריאה בעודכם עדיין ניגפים בהם; אם יש בכם ענווה לפגוש עצמכם מתוך הכרה במיקום אליו אתם שייכים - לא נמוך מדי, לא גבוה מדי - אזי למרות שאתם עדיין לא מושלמים, אתם מציבים את אבני הייסוד לגישה פנימית מאד בריאה ונורמלית.

ידידי, חישבו ועשו מדיטציה על כך. אין זה מספיק לשמוע או לקרוא את מילותי פעם אחת, כיוון שזה לא יהיה סוג המזון הרוחני שמסייע לכם לחשוף היכן רגשותיכם עדין סוטים מהמצב האידאלי. מיצאו בתוככם הד שיכוון אתכם בחתירה היומיומית שלכם, בעבודה הרוחנית היומיומית שלכם. כאשר תעשו כך, תתנו לעצמכם את המזון שנשמתכם זקוקה לו.

יתכן שעכשיו תתחילו לחוש מדוע זה כל כך הכרחי להיות מסוגלים לשוחח אודות עצמכם בפתיחות עם אדם שהוכשר לכך (qualified person) ואז עם אנשים שאתם באמת קרובים אליהם. היות, שכל עוד שאתם מחביאים דברים בתוך עצמכם, זה מוציא הכל מפרופורציה. אתם עשויים להגזים בדבר אחד ולהפחית בערך אחר. בעוד אדם אחר שהוא מנותק מבעיותיכם ומן המאבק הפנימי שלכם עשוי לראות דברים באור אחר. כפי שאמרתי לעיתים תכופות בפגישות פרטיות, ישנו חוק רוחני שתופס במידה שווה גם לגבי הפסיכואנליזה והוידוי. זהו חוק האחווה (brotherhood). ברגע שאתם נפתחים אל אדם אחר, זה מצביע על מעשה של ענווה. באותו רגע מול אותו אדם אינכם רוצים להיראות יותר מושלמים ממה שאתם. זוהי אחת מן הנטיות האנושיות הכי מזיקות ידידי. כאשר אתם מראים את עצמכם כפי שהינכם לאדם אחד, מייד תחושו את ההקלה אליה שיוועה נישמתכם, אפילו אם אדם זה לא יתן לכם ולו חלקיק של עצה.

הנשמה שלכם סובלת כאשר אתם פועלים בניגוד לחוקיה. ולפתע פתאום אתם מרגישים טוב יותר כאשר אתם חושפים את עצמכם בענווה. חוק האחווה פועל. משהו בתוככם אומר, "באותו רגע אינני רוצה להיראות טוב יותר ממה שאני, אני רוצה להציג את עצמי כפי שאני; אני לא משתוקק לכבוד ואהבה שאני חושב שאני לא באמת ראוי להם בגלל אותם דברים שאני מתבייש בהם". למרות שאתם טועים גם בכך, היות וכל היצורים החיים ראויים לאהבה וכבוד. בתפיסה מעוותת זו, אתם סובלים בבדידות, ואתם ממשיכים בדרך מעודנת כלשהי להעמיד פנים. הסוג השגוי של הבושה מפר גם את חוק האחווה. בכך יתכן שתראו שוב כיצד כל רגש פנימי עשוי להיות נכון כאשר הוא נובע מן העצמי האלוהי. אך אותו דבר עשוי להיות מעוות ע"י הכוחות השטניים. כך הדבר גם לגבי בושה.

אם כך אני אומר לכם, ידידי, כאשר באמת ובתמים תשאפו להתפתחות בנתיב זה בנקודה מסוימת תמצאו הדרכה. אתם כמעט תהדפו אל פינה בה תיפתחו למען גאולתכם. כמובן שיש לכם תמיד את הרצון החופשי שלכם, ואנו הרוחות נכבד זאת בכל עת ולעולם לא נחלל זאת, גם אם נראה שאנחנו יודעים מה כל כך קשה לכם לבטא. אולם עליכם יהיה לדבר. לא נעשה זאת עבורכם. אם כך, אתם תמיד חופשיים, לסרב, ולסגת עמוק יותר אל הפינה שלכם ולנטור על כך שאתם נדחפים בכיוון זה. בכל אופן, אתם יכולים גם לנצל את ההזדמנות ולפסוע החוצה ממקום המסתור שלכם, לפקוח את עיניכם, ולראות שבזה טמונה הגאולה שלכם. זה תלוי בכם.

כאשר הדרכה מגיעה כסוג של מבחן חסר נעימות, אינכם יכולים להבין לחלוטין מה שקורה. ועדיין היא שם על מנת לעזור לכם לעשות את מה שנחוץ. היפתחות כזו של האישיות שלכם היא ריפוי. אתם חושבים על התנסויות אלו כעל קשיים. בכל אופן, כאשר תבינו את הנחיצות שלהם אתם תחדלו לראות אותם בדרך זו. אתם כמו ילדים; אינכם יודעים מה טוב עבורכם. ועוזריו של אלוהים שנמצאים כל הזמן סביבכם - במיוחד עם האדם אשר מוכן ללכת בנתיב טיהור זה - מצליחים להדריך ולעורר השראה באנשים ליצור מצבים שמספקים לכם את ההזדמנות. אולם יהיה עליכם להחליט באמצעות הרצון החופשי שלכם האם אתם רוצים לעשות זאת או לא. יהיה בידכם לפקוח את עיניכם אל חשיבות המצב, או שתוכלו להתחמק מהנושא ולסרב להכיר בקריאה, כיוון שזו אכן קריאה! ידידי, החליטו, האם אתם רוצים לקחת את האומץ שלכם לידיכם, או שאתם חושבים שתוכלו להתקדם בנתיב זה מבלי לזמן את האומץ ללכת בעקבות הקריאה?

דבר אחד אני יכול להבטיח לכם. לאחר שקיבלתם החלטה לצעוד בנתיב זה, כבר תהיה לכם התנסות ראשונית באותה לידה מחדש רוחנית שיהיה עליה לבוא במוקדם או במאוחר כאשר תגיעו לשלב מסויים. ככל שתגדל ההשקעה והקשיים הגלויים לעין לזהות את הקריאה וללכת בעקבותיה, תגדל ההקלה, יגדל הניצחון, יגדל האושר, יגדל הכבוד העצמי, ותחושו יותר שמחה פנימית ושלווה לאחר שהמבחן יסתיים ולאחר שתבינו לחלוטין איך להתקדם משם. ואת זה, ידידי, אני מתחנן בפניכם לזכור היטב. אל תבחרו לשכוח מילים אלו, בחושבכם בסתר שאם אתם רוצים להתחמק מן הנושא הזה המצב יחדל מלהתקיים. קיראו את מילותי מדי יום, בכל פעם שתעמדו בפני החלטה ממין זה.

אנו לא עוסקים רק במה שאתם יודעים במודע ומסתירים. זה יחסית קל. כאשר אתם יכולים לחשוף מחשבות ורגשות שמוסתרים באופן מודע, עליכם לנסות, בעזרתנו, לגלות אלו זרמים לא מודעים שוכנים מתחתם. ואז זו העבודה שיש לעשותה. כמובן שאינכם יכולים לעשות זאת לבדכם; ואינכם יכולים לעשות זאת אלא אם כן הצגתם את האומץ לפתוח את מה שאתם כן יודעים. אצל אנשים רבים קיימים גורמים לא מודעים פעילים באותה המידה כמו המודעים. את אלו קצת יותר מסובך למצוא. כי תנאי מוקדם הוא להיות משוחרר ופתוח מספיק לדבר אודות כל מה שמשתייך אליכם. בלעדי זה, לעולם לא תצליחו להגיע אל המניעים, הזרמים והרגשות המוסתרים.

אם תעמדו בדרישות המתחייבות, תינתן לכם עזרה - אתם יכולים להיות בטוחים בזה. העזרה לה אתם זקוקים היא חסדו של האל. בלעדיה לא תוכלו להגיע אל תחושות הבושה הלא מודעות והעיקשות שחוסמות את הדרך. אולם אם תחכו לחסד האל בכעס ובהתנגדות, באומרכם לעצמכם ,"למה אני לא יכול לקבל את זה? למה מישהו אחר כן ואני לא? אני סבלתי כל כך הרבה. אני ראוי לזה עכשיו; אני כל כך ניסיתי", אז אתם הודפים את שעת החסד, כיוון שגישתכם אינה ענווה. אתם לוקחים על עצמכם לשפוט, ואתם לא יכולים לשפוט. אין לכם שום דרך להכריע עד כמה סבלתם , ומתי אתם ראויים לחסד, וכמה קשה ניסיתם, בעיקר בהשוואה לאחרים. אין לכם את האפשרות להשוואה; אפילו אין לכם הכרה עצמית שלמה, היות וכל עוד אינכם יכולים לחפור אל תוך מה שתת ההכרה שלכם מסתירה, אינכם מכירים את עצמכם. ואיך אתם מעיזים לשפוט ולהשוות אם אינכם מכירים אפילו את עצמכם?

כאשר תטפחו רוח של ענוות אמת וסבלנות, אז יקירי, החסד יהיה קרוב הרבה יותר. אם יש לכם קשיים, נסו להתרכז בזה. אם אינכם יכולים להתקדם, למרות שאתם עובדים ועושים את המיטב - ורבים אינם מתקדמים כיוון שאינם עובדים כפי שיכלו, כך שאין זה חוסר בחסד - ואם יש מחסומים שנראה שאינכם יכולים לחדור בעדם, שאלו את עצמכם, "עד כמה ענווה הגישה שלי?" וטפחו מילים אלו במקום להפנות עורף לאלוהים ברגע שדברים נעשים קשים עבורכם. זו עצתי עבור חברי היקרים, האהובים.

אני רוצה לדון בעוד נושא אחד לפני שנפנה לשאלותיכם. כבר הזכרתי שאתם מתביישים במגרעות שלכם. לגבי רובן אתם באמת לא רוצים שתהיינה לכם. אולם, קיימת בכם קטגוריה נוספת, וחשוב שתתבוננו במגרעותיכם מנקודת מבט זאת, דהיינו, ישנן מספר מגרעות שאתם מאוהבים בהן. זה מסביר מדוע אינכם מתקדמים בהיבטים מסויימים של התפתחותכם. אינכם מודים בכך, אולם למעשה אתם די גאים בחלק ממגרעותיכם. כמובן, שכל עוד שזה המצב, אין שום אפשרות להתגבר עליהן. מיצאו היכן זה נכון לגביכם. כאשר תהיו מודעים לכך שאתם קשורים ריגשית לכמה ממגרעותיכם, התפללו שאלוהים יעזור לכם להבין מדוע זה כך ומה נמצא מתחת לזה. התפללו שתוכלו לראות גישה זו באור האובייקטיבי, על מנת לפתח את הסוג הנכון של בושה בהקשר זה.

בידקו את כל המגרעות שלכם ואת התגובה הריגשית שלכם אליהן במלוא הכנות. באמצעות סקירת הרשימה שלכם, תיווכחו, שישנן כמה מגרעות שאתם ממש לא אוהבים ואחרות יקרות לליבכם בדרך מסויימת. ואז, כאשר תרגישו את הקשר הזה (that attachment), שאלו את עצמכם :"איך אגיב אם אדם

אחר יפגין את אותה מגרעת, באותה דרך או בדרך מעט שונה?"למעשה לעיתים תכופות זה קצת מעצבן אתכם כאשר אדם אחר מפגין את אותה מגרעת שאתם מעט גאים בה בעצמכם. כאשר תיגשו אל המגרעת מנקודת מבט זו, אתם תאבדו את אותה תחושת הגאווה בהן. בכל אופן, כל עוד תמשך הגאווה, לא יהיה באפשרותכם להתגבר על המגרעת.

אשמח מאד לאפשר לכם להציג בפני איזו מגרעת שתבחרו לנתחה. אני אראה לכם כיצד כל מגרעת קשורה לגאווה, רצן עצמי ופחד. אראה לכם כיצד לנתח את המגרעת, איך היא מובילה למגרעות אחרות, ולמה היא קשורה – ובדרך זו לסייע בהבנה עצמית טובה יותר. אראה לכם איך לעשות על כך מדיטציה ולהמשיך, בדרך ייחודית זו, בעבודה הרוחנית בנתיב שלכם. כמו כן אראה לכם כיצד כל מגרעת, חולשה או חוסר שלמות הינן מעצור ישיר לאהבה - ולכן גם לאלוהים. כמו כן אראה לכם מהי האיכות הטובה שמאחורי כל מגרעת, היות ואין מגרעת שאינה עיוות של משהו טוב וטהור. התנסו בזה כתרגיל בעצמכם; יישמו זאת לגבי המגרעות שלכם , היות והעבודה הרוחנית שלכם היא חסרת טעם אם היא מופשטת ולא אישית. היכן שאינכם מסוגלים לעשות זאת, הביאו את המגרעות הנה.

עכשיו, האם יש שאלות בהקשר של הנושא שדברתי עליו כרגע, לפני שנפנה לשאלות אחרות?

שאלה: הדגשת את הנקודה שאדם (one) צריך להיפתח בפני אדם שהוכשר לכך. עכשיו, האם אתה יכול לפרט לגבי הבעיה של אדם שמשתוקק להיפתח ולהיות עניו, אבל עושה זאת ללא אבחנה, ולכן לא מופקת מכך שום טובה - אלא נזק והשלכה?

תשובה: כן. אתה רואה, זוהי כמובן הקיצוניות המנוגדת, ואתה יודע שכל הקיצוניויות הן שליליות. לאדם כזה יש צורך עמוק למה שהנשמה קוראת אליו. אין הכרה בצורך האמיתי ולכן הוא מבקש אחר הסיפוק השגוי. בכל אופן המקרה שציינת הוא לא כל כך קיצוני כפי שאתה חושב. לעיתים תכופות אדם ניפתח אודות דברים קטנים רבים, ואפילו חושף ליקויים ממשיים, כסוג של שמירה על הנושאים האמיתיים חבויים.

שאלה: אבל מה אם אותו אדם למעשה שם מסכה על המגרעות האמיתיות וממציא אשמה מלאכותית שהוא שואף לגלות?

תשובה: זה קורה. אתה רואה, זה לא יעזור לומר לאדם כזה לבחור להיפתח אל האנשים הנכונים, כיוון שלעולם לא ידע מי הם האנשים הנכונים. יש חסך באינטואיציה, כמו גם בשיפוט אינטלקטואלי איתן. שום יכולת לא יכולה לתפקד היטב כל עוד אדם עושה רציונליזציה ומכסה על הסיבות האמיתיות. ראשית צריך לגרום לאדם כזה להבין ולהכיר בעובדה זו. זה, כמובן, יכול להיעשות רק באיטיות רבה. וזה לא יכול להיעשות כלל, אם אין שם רצון לכך. אך הרצון יכול לגדול.

היו מבורכים, כולכם. היו באלוהים.

העריכה נעשתה בהשגחת ג'ודית וג'ון סאלי
ההרצאה תורגמה ע"י מיכל, נכתבה על ידי כרמלה